

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשֶׁת פִּנְחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ב - חלק א'

קונטרס 631

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיטָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

"שבת נאך אחר שבועות", הוא עוד שבועות. וכך הוא ממשיך לכל שבתות השנה.

ג) שַׁבַּת קוֹדֶשׁ הוּא רְפוּאָה בְּדוּקָה לְכָל הַחוֹלָאִים

ועיין בספה"ק נועם אלימלך (פרשת תרומה, על פסוק ועשו ארון עצי שטים), וידוע גם דהשבת קודש הוא רפואה בדוקה לכל החולאים, ומובא בספר תפילה למשה (פרשת ויקהל) שסיפרו להרה"ק החוזה מלובלין זי"ע אודות הקמיעות של הרה"ק רבי משה לייב סאסובער זי"ע, שהיה כתוב בהם **"שבת"** וכו' והוא קמיע של תחלואים עיי"ש. ובספה"ק תפארת שלמה (פרשת משפטים) פי' עד"ז הפסוק רק שבתו יתן ורפא ירפא, **שבת"ו** רומז לשבת, מלשון **שַׁבְתוּ** – יתן ועל ידי זה ורפא ירפא, דשבת הוא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא, עיי"ש.

ד) מְדוּעַ נִקְרָא שַׁבַּת שְׁלֵאֲחֵר שַׁבַּת "שַׁבַּת נָא"ךְ שְׁבוּעוֹת

והנה כמו שהשבת הוא משפיע לכל ימות השבוע, כמו כן מצינו לאידך גיסא, דבששת ימי המעשה צריכים לעשות הכנה לשבת, כמו שארז"ל (ביצה דף ט"ז ע"א), ועיין רמב"ן ז"ל (בפרשת יתרו, על פסוק זכור את יום השבת לקדשו), ומזה הטעם אנו אומרים בשיר של יום, היום יום פלוני בשבת, כמו שכתב הרמב"ן ז"ל (בפרשת יתרו שם) בשם המכילתא, רבי יצחק אומר, לא תהא מונה כדרך שהאחרים מונים, אלא תהא מונה לשם שבת. ופירושה, שהגויים מונים ימי השבוע לשם הימים עצמן, יקראו לכל יום שם בפני עצמו, או על שמות המשרתים, כנוצרים, או שמות אחרים שיקראו להם, וישראל מונים כל הימים לשם שבת, אחד בשבת, שני בשבת, כי זו מן המצוה שנצטוונו בו לזכור תמיד בכל יום, וזה פשוטו של מקרא, וכך פירש רבי אברהם אבן עזרא, עכ"ל הרמב"ן ז"ל שם. ולפי זה יובן שפיר מדוע נקרא שבת שלאחר שבת **"שבת נא"ך שבועות"**, דחג השבועות שהיה באמצע השבוע הוא הכנה לשבת הבאה, כיון שצריכים לעשות הכנה לשבת בכל ששת ימי המעשה, וע"כ עדיין יש השפעה מיום מתן תורה על השבת הבאה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדש ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמד בספר הזהר הקדוש ליכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות ...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירי ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

במחיצת הרשב"י

וכן הדבר גם לאידך גיסא, דשבועות יש לו כח משבת שלפניו, כיון דכל ברכאין דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין, וכמו שכתב באור החיים הקדוש (פרשת בראשית) על פסוק כי בו שבת וגו', עיי"ש עוד.

ולפי זה צריכים לומר דמה שניתנה תורה בחג השבועות היתה ג"כ מכח השבת שלפניו, כדי שיהא קיום לתורה אצל ישראל, כיון דכל ההשפעות תלויים ביום השבת. ובאמת נצטוו ישראל על השבת במרה, לפני מתן תורה, כי ממנה מתחיל כל קיום התורה, ועוד אמרו חז"ל על הפסוק "שומר שבת מחללו", שכל השומר שבת קודש מחול לו, ונקרא כשומר כל התורה כולה, וכן כתוב בזה"ק (פרשת יתרו דף פח:).

וכיון שחיבה יתירה נודעת לה לשבת ביום מתן תורה, ע"כ שפיר קורים גם לשבת שלאחריו **שבת "נאך" שבועות**, פירוש שעדיין הוא שבועות, דהרי חג השבועות יום מתן תורה מורה על חשיבות השבת וכאמור, דהשבת משפיע על ימות השבוע הבאה, וימות השבוע הם הכנה לשבת קודש, וכתב האריז"ל דג' ימים ראשונים א-ב-ג- נשפעים משבת שעברה וג' ימים הבאים ד-ה-ו- מכינים לשבת הבאה, כמו כן שבועות נשפע משבת שעברה ומכין לשבת הבאה, יוצא שהמכין לשבת בהעלותך הוא חג השבועות ולכן נמשך קדושתו לשבת הבאה.

ועוד יש לומר בביאור הענין מפני מה השבת שלאחר חג השבועות, נקרא **שבת "נאך" שבועות**, דהרי נאמר במסכת שבת (דף פו:) ודכולי עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל, והיה בז' בסיון (עי' קדושת לוי שהבאנו לעיל) על כן אף בשנה שחל באחד מימות השבוע גם כן יש שבת "נאך" שבועות, כיון דבשבת ניתנה תורה נמצא שהיה לקבלת התורה סיוע מהשבת.

ה) כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁלִּמְעַלָּה וְשֶׁלִּמַּטָּה מִיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵן מִשְׁפָּעוֹת מִיּוֹם הַשַּׁבָּת

מורי ורבותי! בואו חשבון: הזוה"ק אומר כָּל בְּרָכָאן דִּלְעִילָא וְתַתָּא, בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה תְּלִיין. הביאור בזה: **כל הברכות שלמעלה ושלמטה מיום**

וַיֵּשׁ לְהַקְשׁוֹת עַל זֶה: אִם כָּבֵד
הוּא עֵשׂו, אִיךְ הוּא מִתְקַן מְזוֹן
לֵלֶב? אֵלֶּא וְדַאי הֵלֶב הוּא
כְּדָגְמָתוֹ שֶׁל יִצְחָק. כָּבֵד - עֵשׂו,
שֶׁהוּא הַצֵּד צִיד. וַיֹּאמֶר לוֹ,
(בראשית יז) יָקוּם אָבִי וַיֹּאכַל מִצִּיד
בְּנוֹ. אֵלֵּי הֵן הַתַּפְּלוֹת שֶׁהוֹלְכוֹת
וּמִתְרַחֲקוֹת מִעֲנִיִּים, וַיִּצְחָק בְּצַעַר
וּבִגְנוּן, שֶׁלֹּא יִכּוֹלִים לִכְנֹן
לַתַּפְּלָה. וּמִשּׁוּם זֶה לֹא אָמַר
וַיֹּאכַל מִצִּיד, אֵלֶּא וַיֹּאכַל מִצִּיד
בְּנוֹ, (שמות ד) בְּנֵי כְּכָרִי יִשְׂרָאֵל. כִּמּוֹ
זֶה אֵין לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל מְזוֹן בְּגִלוּת
אֵלֶּא עַל יְדֵי אֲמוֹת הָעוֹלָם.

אָבִי כְּאֶשֶׁר הֵם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
מְזוֹנוֹתָם עַל יְדֵי הַשְּׂכִינָה. וַיְהִי
שְׁתֵּי כִנְפֵי הָרָאָה מִשְׁקוֹת אָמָה,
שֶׁר הַמִּשְׁקִים. וּשְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת -
הָאוֹפִים, שֶׁמְבַשְּׁלוֹת הַנֶּזֶע הַיּוֹרֵד
מִן הַמַּח, וּמְבַשְּׁלוֹת מִים
שֶׁמְקַבְּלוֹת מִכִּנְפֵי הָרָאָה. וּלְבִסּוֹף
שִׁיאֵכֶל הַמֶּלֶךְ, שֶׁהוּא הֵלֶב, נֶאֱמַר
בְּשְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת שְׁלוֹ אֵכְלוּ רַעִים.
וְלִשְׁתֵּי כִנְפֵי הָרָאָה - שְׁתֵּי וְשִׁכְרוּ
דוֹדִים.

הַרְבֵּה הוּא כֶּסֶף דִּין, אַרְבַּע חִיּוֹת
שְׁלוּחִים שְׁלוֹ. שְׁתֵּי כִנְפֵי רָאָה
וּשְׁתֵּי כְּלִיֹּת. שְׁעַל כִּנְפֵי רָאָה
נֶאֱמַר וּפְגִיָּהּם וּכְנִפֵּיהֶם פְּרֻדוֹת
מִלְמַעְלָה, לְקַבֵּל עֲלֵיהֶם אֶת
הַמֶּלֶךְ, שֶׁהוּא (ישעיה יא) רוּחַ חֲכָמָה
וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת
וְיִרְאָת ה'. שִׁוְשֵׁב עַל כֶּסֶף, שֶׁהוּא
הֵלֶב, שֶׁכָּל אוֹתָם דִּפְקִים
מִתְנַהֲגִים אַחֲרָיו כְּחִילִים אַחֵר
מִלָּכָם.

וְהָרוּחַ שֶׁנוֹשֶׁבֶת מִכִּנְפֵי הָרָאָה,
נוֹשֶׁבֶת עַל שְׁנֵי נִקְבֵי הַחֹטֶם, וְהִיא
קָרִיבָה וְצוֹנָנֶת מִהַשְׂמָאל, וְחִמָּה
מִיָּמִין. וּמִצַּד הַמַּח, שֶׁהוּא כֶּסֶף
שֶׁל רַחֲמִים, הִיא רוּחַ קָרָה לִיָּמִין
כִּי הֵלֶב מִמֶּנּוּ מִקֵּד וְחֹם. וְהַמַּח גַּם כֵּן, שֶׁמְקַבְּלִים זֶה מִזֶּה.

וְאֵת הַשְּׁמֵרִים שֶׁל הַכֹּל נוֹטֵל הַטְּחוּל וְהַמְחַנּוֹת שְׁלוֹ, שֶׁהֵם עֲבָדִים וְשִׁפְחוֹת, שֶׁאִמַּר עֲלֵיהֶם שְׁלֹמֹה,

וְאֵת לְאֻקְשׁוֹנֵי עַל הָאֵי. אֵי כְּבֵד אִיהוּ עֵשׂו, אִיךְ הוּא
מִתְקַן מְזוֹנָא לְלֵבָא. אֵלֶּא וְדַאי לֵבָא אִיהוּ כְּגוֹנוֹנָא
דִּיִּצְחָק. כָּבֵד עֵשׂו, דְּאִיהוּ הַצֵּד צִיד. וַיִּימָא לִיה, (בראשית
יז) יָקוּם אָבִי וַיֹּאכַל מִצִּיד בְּנוֹ. אֵלֵּין אֵינוֹן צְלוֹתִין, דְּאֵלֵּין
וּמִתְרַחֲקִין מִעֲנִיִּים, וַיִּצְחָק בְּצַעַרָא וּבִיגוֹנָא, דְּלֹא יִכְלִין
לְכַוֵּנָא לְצְלוֹתָא. וּבִגְנוּ דֹא לֹא אָמַר וַיֹּאכַל מִצִּיד, אֵלֶּא
וַיֹּאכַל מִצִּיד בְּנוֹ. (שמות ד) בְּנֵי כְּכָרִי יִשְׂרָאֵל. כְּגוֹנוֹנָא דֹא,
לִית לוֹן לְיִשְׂרָאֵל מְזוֹנָא בְּגִלוּתָא, אֵלֶּא עַל יְדֵי אוֹמִין
דְּעִלְמָא.

אָבִל כֵּד אֵינוֹן בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, מְזוֹנִיהוֹן עַל יְדֵי
שְׂכִינָתָא. וַיְהוֹן תְּרִין כִּנְפֵי רִיאָה מִשְׁקִין אוֹמָה,
שֶׁר הַמִּשְׁקִים. וְתִרִין כּוֹלִיִּין הָאוֹפִים, דְּמְבַשְּׁלִין הַנֶּזֶע
דְּנַחֲתָא מִן מוֹחָא, וּמְבַשְּׁלִין מִזֹּא דְּמְקַבְּלִין מִכִּנְפֵי רִיאָה.
וּלְכַתֵּר דִּיכּוֹל מִלָּכָא, דְּאִיהוּ לֵבָא, אִתְמַר בְּתִרִין כְּלִיִּין
דִּילִיָּה, אֵכְלוּ רַעִים. וְלְתִרִין כִּנְפֵי רִיאָה, שְׁתֵּי וְשִׁכְרוּ
דוֹדִים.

לְלֵבָא אִיהוּ כֶּסֶף דִּין, אַרְבַּע חִיּוֹן שְׁלִיחִין דִּילִיָּה. תְּרִין
כִּנְפֵי רִיאָה, וְתִרִין כְּלִיִּין, דְּכִנְפֵי רִיאָה וּפְגִיָּהּם
וּכְנִפֵּיהֶם פְּרֻדוֹת מִלְמַעְלָה, לְקַבְּלָא עֲלֵיהוּ מִלָּכָא, דְּאִיהוּ
(ישעיה יא) רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת
וְיִרְאָת יי. דִּיחֵיב עַל כְּרִסְיָא, דְּאִיהוּ לֵבָא, דְּכָל אֵינוֹן
דִּפְקִין מִתְנַהֲגִין אַבְתְּרִיָּה, כְּחִילִין בְּתַר מִלְכִּיהוֹן.

וְרוֹחָא דְּנֹשֵׁב מִכִּנְפֵי רִיאָה, נֹשֵׁב עַל תְּרֵי נִקְבֵי חוֹטָמָא.
וְאִיהוּ קָרִיר וְצוֹנָנֶא מִשְׂמָאֵלֶּא. וְחֹם מִיָּמִינָא.
וּמִסְטָרָא דְּמוֹחָא דְּאִיהוּ כְּרִסְיָא דְּרַחֲמֵי, אִיהוּ רוּחַ קָר
לִיָּמִינָא, דְּחֶסֶד. וְחֹם מִשְׂמָאֵלֶּא דְּגְבוּרָה, דְּתַמָּן לֵבָא.
וּמוֹחָא מְזִיג בֵּיה, בְּאֻמְצָעִיתָא דְּתִרוּוֹיָּהּ. אוֹף הָכִי לֵבָא
מְזִיג, מִקּוֹר וְחֹם. וּמוֹחָא אוֹף הָכִי, דְּמְקַבְּלִין דִּין מִדִּין.
וּשְׂמֵרִים דְּכָלֶּא, נְטִיל טְחוּל, וּמִשְׁרִיִּין דִּילִיָּה, דְּאֵינוֹן
עֲבָדִים וְשִׁפְחוֹת, דְּאִמַּר עֲלֵיהוּ שְׁלֹמֹה, (קהלת

הַחֶסֶד, וְחִמָּה מִשְׂמָאֵל הַגְּבוּרָה, שֶׁשֶּׁם הֵלֶב וְהַמַּח מְזוּג בּוֹ, בְּאֻמְצָע שֶׁל שְׁנֵיהֶם. אִף כֵּן הֵלֶב
מִמֶּנּוּ מִקֵּד וְחֹם. וְהַמַּח גַּם כֵּן, שֶׁמְקַבְּלִים זֶה מִזֶּה.

וְאֵת הַשְּׁמֵרִים שֶׁל הַכֹּל נוֹטֵל הַטְּחוּל וְהַמְחַנּוֹת שְׁלוֹ, שֶׁהֵם עֲבָדִים וְשִׁפְחוֹת, שֶׁאִמַּר עֲלֵיהֶם שְׁלֹמֹה,

(קהלת ב) קניתי לי עבדים ושפחות. שתי כליות נקראות אשים, על שם אשים של מעלה, שנאמר בהם (דברים יח) אשי ה' ונחלתו יאכלון.

ובקנה יש שש טבעות, שעליהן נאמר (תהלים כט) הבו לה' בני אלים. שבהן עולה הקול שנחלק לששה קולות של השכינה. והשביעי עולה לפה, שהוא כסא. ושש טבעות של קנה, שהם כדגמת שש מדרגות של כסא המלך. וקנה הוא סלם, שבו נאמר (בראשית כח) מלאכי אלהים עלים ויורדים בו, שאותם הקבלים עולים בו המלך (מהלכ), והרוחות שבהן (חורים ויצאים) יורדות בו בלב לקרר חמימותו, שלא ישרף הגוף.

ובאשר הרוח יורדת, יורדת בכמה רוחות, כמלך עם חילותיו. וכנפי הראה מקבלות לרוח, שהוא מלך עליהן, כמו שנאמר (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרוות, (שמות כח) והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה.

אם יבאים האיקרים של האדם במצוות עשה של המלך העליון, שהוא רוח הקדש, יורד בסלם, שהוא הגרון, בכמה רוחות קדושות, שנאמר עליהן (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות, ועולים לעמדת אלו הקבלים של הלב, שנאמר עליהם משרתיו אש להט. ועליהם נאמר (תהלים כט) קול יהוה חצב להבות אש. משום שהלב - אדני, שממנו עולים להבות אש בפה, שהוא יהוה, שיורדות עמו כמה רוחות של קדשה מארבע אותיות יהוה, שגאמר עליהן (יחזקאל לו) כה אמר יהוה מארבע רוחות באי הרוח.

קנה - הוא קנה חכמה קנה בינה. שהם לימין החסד, ולשמאל הגבורה. תפארת, סלם באמצעיתא, בגופא כליל תרין דרועין, וגוף וברית, ותרין (סמיון) שוקין. לקבל שית עזקאן דקנה.

(ב) קניתי לי עבדים ושפחות. תרין כולין אתקריאו אשים, על שם אשים דלעילא, דאתמר בהו (דברים יח) אשי יי ונחלתו יאכלון.

ובקנה שית עזקאן, דעליהו אתמר, (תהלים כט) הבו ליי בני אלים. דבהון סליק קלא, דאתפליג לו' קלין דשכינתא. ושביעא סליק לפומא, דאיהו כרסניא. ושית עזקאן דקנה, אינון בגוונא דשית דרגין דכרסניא דמלכא. וקנה איהו סלם, דביה (בראשית כח) מלאכי אלהים עלים ויורדים בו, דאינון הקבלים סלקין ביה מלכא (נ"א מלכא), ורוחין דאוריא (חורין נפחין) נחתין ביה בלבא, לקררא חמימותא, דלא לוקיד גופא.

וכד רוחא נחית, נחית בכמה רוחין, כמלכא עם חיליה. וכנפי ראה מקבלין לרוחא, דאיהו מלכא עליהו, כמה דאמינא. (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרוות, (שמות כח) והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה.

אי זפאן אברין דבר נש בפקודין דעשה דמלכא עלאה דאיהו רוח הקדש, נחית בסלם, דאיהו גרון, בכמה רוחין קדישין, דאתמר עליהו, (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות וסלקין לקבל אליו הקבלים דלבא, דאתמר עליהו, משרתיו אש להט. ועליהו אתמר (תהלים כט) קול יהוה חצב להבות אש. בגין דליבא אדני, דמניה סלקין להבות אש בפומא דאיהו יהוה, דנחתין עמיה כמה רוחין דקדושה, מארבע אתון יהוה. דאתמר עליהו, (יחזקאל לו) כה אמר יהוה מארבע רוחות באי הרוח.

קנה, איהו קנה חכמה קנה בינה, דאינון לימינא דחסד, ולשמאלא דגבורה. תפארת, סלם באמצעיתא, בגופא כליל תרין דרועין, וגוף וברית, ותרין (סמיון) שוקין. לקבל שית עזקאן דקנה.

וּבְאֶשֶׁר יוֹרֵד יְהוָה לִלְב לִגְבִי
אֲדֹנִי, מִתַּחֲבָרִים הִידִן בְּרַחֲמִים
בְּלִב, שֶׁהוּא יֶאֱהוּדוֹנִהּ. וּבְאֶשֶׁר
עוֹלָה שֵׁם אֲדֹנִי לְפָנָיו, שְׁנֵאֱמַר
אֲדֹנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, לְקַבֵּל שֵׁם
יְהוָה בְּפִי, וְלִהְיוֹתִי כְּשֵׁם שְׁנֵי
שְׁמוֹת בְּחִבּוּר אֶחָד - יֶאֱהוּדוֹנִהּ,
כְּמוֹ שְׁמוֹתֵי הַבָּרִים בְּלִב. וּמִשּׁוּם זֶה
בָּאָרוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, מִי שָׁאִין
תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ אֶל יְכַנֵּס לְבִית
הַמִּדְרָשׁ, אִם אֵין לָהֶם פֶּה וְלֵב
שְׁוִים. (עד כאן).

וְהָרִי:

כָּנָה - שֵׁשׁ טַבְעוֹת בְּכָנָה
שֶׁמִּתַּחֲבָרוֹת כְּאֶחָת, וְהֵן נִקְרְאוֹת
בְּנֵי אֱלֹהִים. מוֹצִיאֹת רוּחַ לְנִשְׁב
עַל הָעוֹלָם, וּבָאוֹת מִצַּד הַגְּבוּרָה.
וּבְאֶשֶׁר הֵן מִתַּחֲבָרוֹת כְּאֶחָת, הֵן
בְּדִגְמַת הַשּׁוֹפָר. וְאֵלֶּי נִקְרְאִים
שּׁוֹפָר, שּׁוֹפָר שֶׁל אֵיל שֶׁל יִצְחָק.
אֱלֹהִים - בְּנֵי בִשָּׁן, הֵבוּ לָהּ בְּנֵי
אֱלֹהִים. אֱלֹהִים שֶׁל יִצְחָק. וּמוֹצִיאֹת
רוּחַ וְקוֹל. וְאוֹתוֹ קוֹל יוֹצֵא וּפּוֹגֵעַ
בְּעַנְנֵי גֶשֶׁם, וְנִשְׁמָע לְבָרִיּוֹת
שֶׁבַחֵי. וְעַל זֶה נֶאֱמַר, (איוב כו)
וְרַעַם גְּבוּרָתוֹ מִי יִתְבּוֹנֵן. שְׁוֹדָא
מִצַּד הַגְּבוּרָה הֵם בָּאִים. וּמִשּׁוּם
זֶה (וּמָה אוֹמֵר הַקּוֹל הַזֶּה? קוֹל ה' עַל הַמִּים
אֶל הַכְּבוֹד וְגו') אֶל הַכְּבוֹד הִרְעִים ה' ^{הַמִּים אֶל הַכְּבוֹד וְגו'}
עַל מִים רַבִּים. אֶל הַכְּבוֹד רוֹעֵם
לֹא כְתוּב, אֲלֹא אֶל הַכְּבוֹד
הִרְעִים, עַל יְדֵיהֶם שֶׁל בְּנֵי אֱלֹהִים.
וְאֵין מִי שֶׁמְפִיר בְּשִׁבְחָה שֶׁל הַקּוֹל
הַזֶּה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב מִי יִתְבּוֹנֵן.

רַעִיא מְהִימָנָא

פֶּתַח הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן וְאִמְרָא, אוֹי
לָהֶם לְבָנֵי אָדָם, שֶׁהֵם אֲטוּמֵי לֵב,
סְתוּמֵי עֵינַיִם, שֶׁלֹּא יוֹדְעִים אֲבָרִים
הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם עַל מָה הֵם מְתַקְּנִים,
שֶׁהָרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (הַקְּדוֹשׁ),
שֶׁלֹּשָׁה חִלּוֹת כְּלוּלִים בּוֹ: אֶחָד
- הֵבֵל, שֶׁהוּא לֵהָב אֵשׁ, שְׁוִיָּצָא
מִן הֵלֵב וְנִחַלֵּק לְשִׁבְעָה הֵבֵלִים

וְכֵן נִחִית יְהוָה לְלִבָּא, לְגַבִּי אֲדֹנִי, מִתַּחֲבָרִין דִּינָא
בְּרַחֲמֵי בְּלָפָא. דְּאִיהוּ יֶאֱהוּדוֹנִהּ. וְכֵן סְלִיק אֲדֹנִי
לְפּוֹמָא, דְּאֲדֹנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, לְקַבֵּל יְהוָה בְּפּוֹמָא,
לְאֶתְחַבְּרָא תַּמָּן תִּרְיוֹ שְׁמָהּ בְּחִבּוּרָא חֲדָא, יֶאֱהוּדוֹנִהּ,
כְּבוֹנוֹנָא דְּמִתַּחֲבָרָא בְּלָפָא. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאָרִי
מִתְנִיתִין, מִי שָׁאִין תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ אֶל יְכַנֵּס לְבִית הַמִּדְרָשׁ,
אִי לִית לֹון פּוֹמָא וְלָבָא שְׁוִין. (ע"ב רַעִיא מְהִימָנָא).

וְהָרִי:

כָּנָה שִׁית עֲזָקָאן בְּכָנָה, מִתַּחֲבָרָאן בְּחֲדָא,
וְאֵינוֹן אֶקְרוּן בְּנֵי אֱלֹהִים, מְפָקִי רוּחָא
לְנִשְׁבָּא עַל עֲלָמָא. וְאֶתִּיִן מִסְטָרָא דְּגְבוּרָה.
וְכֵן אֵינוֹן מִתַּחֲבָרִין בְּחֲדָא, אֵינוֹן כְּגוּוֹנָא
דְּשׁוֹפָר. וְאֵלִין אֶקְרוּ שׁוֹפָר, שׁוֹפָר שֶׁל אֵיל
שֶׁל יִצְחָק. אֱלֹהִים בְּנֵי בִשָּׁן, הֵבוּ לִי בְנֵי אֱלֹהִים.
אֱלֹהִים דִּיִּצְחָק, וּמִפְקִין רוּחָא וְקָלָא. וְהֵהוּא
קָלָא נְפִיק, וְאֶעֱרַע בְּעֵבֵי מְטָרָא, וְאֶשְׁתַּמַּע
לְבְּרִיָּתָא לְבָר. וְעַל דָּא כְּתִיב, (איוב כו) וְרַעַם
גְּבוּרָתוֹ מִי יִתְבּוֹנֵן. דְּוֹדָא מִסְטָרָא דְּגְבוּרָה
קָא אֶתִּיִן. וּבְגִין דָּא (ס"א וּמָה אוֹמֵר הַקּוֹל הַזֶּה? קוֹל ה' עַל
הַמִּים אֶל הַכְּבוֹד וְגו') אֶל הַכְּבוֹד הִרְעִים יי עַל מִים
רַבִּים. אֶל הַכְּבוֹד רוֹעֵם לֹא כְתִיב, אֲלֹא אֶל
הַכְּבוֹד הִרְעִים, עַל יְדָא דְּבְנֵי אֱלֹהִים. וְלִית מָאן
דִּידַע בְּשִׁבְחָא דְּהֵאִי קָלָא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב
מִי יִתְבּוֹנֵן.

רַעִיא מְהִימָנָא

פֶּתַח רַעִיא מְהִימָנָא וְאִמְרָא, וְוִי לֹון לְבָנֵי גִשָּׁא, דְּאֵינוֹן
אֲטוּמִין לָפָא, סְתוּמִין עֵינַיִן, דְּלֹא יוֹדְעִין אֲבָרִים
דְּגוֹפִיהוֹן עַל מָה אֵינוֹן מִתַּתְקִינִין, דְּהָא קָדָשׁ בְּרִיךְ הוּא
(נ"א קו"ה) תִּלְת חִילִין כְּלִילִין בֵּיה, חַד הֵבֵל, דְּאִיהוּ לֵהָב
אֵשׁ, דְּנְפִיק מִן לָבָא וְאֶתְפַּלֵּג לִי הֵבֵלִים, דְּאִמְרָא קְהֵלָת.
תְּנִינָא, אוֹיֵר דְּעַל לְגַבִּיהָ מְלִכָר. תְּלִיתָאָה, מִים דְּכִנְפִי

שאמר קהלת. שני - אָויר שַׁנְכֵּנס בתוכו מבחוץ. שלישי - מים של פנפי רָאָה, שהם דבוקים בקנה. ומשלישת אלו נעשה קול - מים ורוח ואש. ומתחלק כל אחד לשבעה, והם שבע להבות, שבעה אִוירִים, שבעה נחלים.

ובאשר פוגעות להבות הלב בענני גשם, שהם פנפי רָאָה, דרך קנה הרָאָה - זהו שגאמר ורעם גבורותיו מי יתבונן. שבה הלב מבין בבינה, שהיא בלב לשמאלו, גבורה. וחסד לימין, מים של פנפי רָאָה. וישם חכמה, המוח, וממנו (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון, שהוא לבן המוח, נוזלים על הקנה של הרָאָה, אחר שעלו ענני הבינה לגבי המוח.

וסוד הדבר - (שם א) מי זאת עלה מן המדבר בתימרות עשן. וזה עשן המערכה שעולה מן הלב למח, שכל הרוחות של העולם לא מזיזות אותו ממקומו. חכמה - כ"ח ק"ה. כ"ח - בלב. מ"ה - במוח. קנה - תפארת, כלול שש ספירות. שש מדרגות הן לפסא, שהיא אפא. שתרד החכמה אצלה מן המוח ללב, שבה הלב מבין. ומשום זה, (משלי ד) קנה חכמה קנה בינה. בו אבא יורד, בו אבא עולה. וזהו סלם שבו (עלים וירדים בו) עלים - שנים, וירדים - שנים. ובחבור הקדמון. (ע"ב) וזה

ושט - שבלע מאכל, ומשם נכנס לכל האיברים, שהיא (זה הוא סוד) במדרגה של אשים. אשים הם קרבים מיד, ובולעים ונוטלים כליל (הכל) מתוך האש העליונה, שכליל לאשים. וסוד זה - (דברים יח) אשִׁי ה' ונחלתו יאכלון. אלו אוכלים ובולעים, והשאר לא אוכלים כף. וכל בני העולם (שבחוץ) לבד, לא יודעים איך אוכלים ולא הסוד

ריאה, דאינון דבוקים בקנה. ומתלת אליו אתעביד קול, מים ורוח ואש, ומתפלג כל חד לשבעה, ואינון שבעה להבים, שבעה אִוירִות, שבעה נחלים. וכד אערעו להבים דלפא, בעבי מטרא, דאינון פנפי ריאה, ארח קנה דריאה. האי איהו ורעם גבורותיו מי יתבונן. דביה לב מבין בבינה, דאיהי בלבא לשמאלא, גבורה. וחסד לימינא, מים דכנפי ריאה. ותמן חכמה מוחא, ומניה, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון. דאיהו לבונא דמוחא, נוזלים על קנה דריאה. פתר דאסתלקו עננים דבינה לגבי מוחא.

ורזא דמלה (שיר השירים א) מי זאת עלה מן המדבר בתימרות עשן. ודא עשן המערכה, דסליק מן לבא למוחא. דכל רוחין דעלמא, לא זזין ליה מאתריה. חכמה: כח מ"ה. כח: בלבא. מה: במוחא. קנה: תפארת, כליל שית ספיראן. שית דרגין אינון לכרסויא, דאיהי אימא. לנחתא חכמה לגבה, מן מוחא ללבא, דבה לב מבין. ובגין דא, (משלי ד) קנה חכמה קנה בינה. ביה אבא נחית. ביה אבא סליק. ויהי איהו סלם דביה (ס"א עולים וירדים בו) עולים תרי, וירדים תרי. ובחבורא קדמא. (ע"ב) רעיא מחימנא.

וזה:

ושט דבלע מיכלא, ומתמן עאל לכלהו שייפין, דאיהי (ס"א דא איהו רזא) בדרגא דאשים. אשים אינון קרבין מיד, ובלעי ונטלי כליל (ס"א בלא) מגו אשא עלאה, דכליל לאשים. ורזא דא, (דברים יח) אשִׁי יי ונחלתו יאכלון. אליו אכלין ובלעין, ושאר לא אכלין הכי.

וכד בני עלמא (ס"א לבר) לבד, לא ידעין איך אכלין, ולא רזא דלהון, אלא דרגין

שלהם, אלא מדרגות שבפנים הם יודעים, ולוקחים מהם, ושט אין לו בדיקה מבחוץ, דלא ידעי, אלא מבפנים ידעי, שלא יודעים, אלא מבפנים יודעים ונוטלים עד שנכנסים לבית הסתירה, ונשחק ומתבשל. ולוקח הכל הכבד, כמו שנאמר. מאלו האשים יוצאות מדרגות שמקדימות ונוטלות מהכבד בראשונה (ומהן? אלו) הטוחנות, שאוכלים הקרבנות וטוחנים אותם. ועל זה משתחרב בית המקדש כתוב, (קהלת יב) ובטלו הטוחנות פי מעטו. אלו הטוחנות בתחלה.

ביון שנטחן, הם שולטים עליהם, בולעים ונוטלים, ונקראים וש"ט. מידע? אלא ושט, צורה של אות וא"ו, הוא ושט כפוף. ולאחר מכן משוטט לאכל ולשתות יין ומים, שנאמר (במדבר יא) שטו העם ולקטו. אכל לאכל, ושתיה של יין ומים, נסוף היין ונסוף המים.

בזה הושט נכנס, ונשאב בראה על ידי אלו השורפים (האיברים), בשלהבת שלהם לוקחים המשקה, ונקראים ראה בחבור אחד, ונשאב הכל בהם. וכל אלו לוקחים כל אחד ואחד כמו שראוי להם. ומשתחרב בית המקדש נאמר, (קהלת יב) ובטלו הטוחנות פי מעטו, כלם. שהמעטו דמותם ומזונם, ואין יום שאין בו קללה. הרים קולו רבי שמעון ואמר, או ירושלים עיר קדושה! אוי לעם שקל טובות אלו אבדו! שרים גבורים ממנים הקטינו דמותם. על זה בוכים החברים. אמרו, או רבי! כאשר תסתלק מן העולם, מי יגלה סודות סתומים עמקים כאלו, שלא נשמעו מימיו של שלמה המלך ועד עתה? אשרי הדור ששומעים מלים אלו, ואשרי הדור שאמה בתוכו! או לדור שישארו יתומים ממך!

דלגו אינון ידעין, ונטלין מנייהו. ושט לית ליה בדיקה מבחוץ, דלא ידעי, אלא מבפנים ידעי ונטלי עד דעאל לבי טוחנא, ואשתחיק ואתבשל. ונטיל פלא כבד כמה דאתמר. מאלין אשים נפקי דרגין, דאקדמי ונטלי מכבד בקדמיתא, (ומאן אינון, אלין) הטוחנות, אכלי קרבנין וטחני. ועל דא מדאתחרב פי מקדשא כתיב, (קהלת יב) ובטלו הטוחנות פי מעטו. אליו טחנין בקדמיתא.

ביון דאתטחנן, אינון דשליטי עלייהו, בלעי ונטלי, ואקרוין וש"ט. אמאי. אלא ושט, דיוקנא דוא"ו, (דף רל"ו ע"א) איהו ושט כפוף. ולבתר, שט למיכל משתא, חמרא ומיא. דכתיב, (במדבר יא) שטו העם ולקטו. מיכלא למיכל, משתא חמרא ומיא, נסוכא דין, ונסוכא דמים.

בהאי ושט עאל ואשתאיב בריאה, אליו שורפים, (כ"א ש"פ) בשלהוביתא דלהון נטלי משתא, ואקרוין ריאה, בחבורא חדא, ואשתאיב פלא בהון. וכל אליו, נטלין כל חד וחד, בדקא חזי ליה. ומדחרב פי מקדשא, (קהלת יב) ובטלו הטוחנות פי מעטו כלהו. דאזעירו דיוקנייהו ומזונייהו, ולית יומא דלית ביה מארה, ארים קליה רבי שמעון ואמר, ווי ירושלים קרתא קדישא, ווי לעמא, דכל טבאן אליו אבדין, רברבן גיפירין ממנו אזעירו דיוקנייהו, על דא בכו חבריא. אמרו, ווי רבי, בד תסתלק מן עלמא, מאן יגלה רזין סתימין עמיקין פאליו, דלא אשתמעו מן יומא דשלמה מלכא, ועד השתא. זכאה דרא דשמעין מלין אליו, וזכאה דרא דאנת בגווייה, ווי לדרא דישתארוין יתמין מנה.

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

פתח הרוצה הנאמן ואמר, והרי
כתוב ושפתותינו שבח כמרחבי
רקיע. ושבעה רקיעים הם: וילון,
רקיע. שחקים, זבול. מעון. מכון.
ערכות. שחקים. שבעה רחיים
שטוחנים מן לצדיקים לעתיד
לבא. ואלו נקראים שחקים, על
שם (שמות ל) ושחקת ממנה הדק,
ואלו נצח והוד, עליהם נאמר
(ישעיה מה) ושחקים יזלו צדק,
שהיא שכינה תחתונה.

ידון, שבו מכנים ערבית ומוציא
שחרית. רקיע הוא יסוד, שבו
מאירים השמש והירח, שהוא
העמוד האמצעי ושכינה
תחתונה. זהו שכתוב (בראשית א)
ותן אתם אלהים ברקיע השמים
להאיר על הארץ. וצדיק הוא אות
בין נצח והוד, ועדות בין תפארת
ומלכות.

נצח והוד - שני תצאי גוף הם,
כדגמת שני תאומים. ומשום זה
נקראים שחקים. שניהם כפאחד
אות ו'ו הם, מן ו'שט, מצד
השמאל. והם שתי הטוחנות,
מצד הימין.

ויקח משה את עצמות יוסף עמו.
עצמות צדיק יסוד עולם, מדרגה
של יוסף הצדיק. ועליהם נאמר,
את קרבני לחמי לאשי. ואין לחם
אלא תורה, שנאמר (משלי ט) לכו
לחמי בלחמי. והם אשכולות של
הצדיק. וצדיק עץ פרי. ובגללו
נאמר (במדבר יג) וישאהו במוט
בשנים. ומדוע במוט? בגלל
שלא היה שם צדיק.

ובגדרם נאמר בו, (תהלים נה) לא
יתן לעולם מוט לצדיק, שהוא
עץ, שנאמר בו (במדבר יג) ה'יש ביה
עץ אמר, ונאמר וישאהו במוט
בשנים, ו'ו.

ועל המרגלים נאמר, סחטה ענבים. צדיק שהוא יסוד, בו סוד, שהוא זין המשמר בענביו מששת

פתח רעיא מהימנא ואמר, והא כתיב, ושפתותינו שבח
כמרחבי רקיע. ושבע רקיעין אינון: וילון. רקיע.
שחקים. זבול. מעון. מכון. ערכות. שחקים. דבהון
ריחים דטוחנים מן לצדיקים לעתיד לבא. ואינון אקרון
שחקים, על שם (שמות ל) ושחקת ממנה הדק, ואינון נצח
והוד, עליהו אתמר (ישעיה מה) ושחקים יזלו צדק, דאיהי
שכינתא תתא.

וילון, דביה מכנים ערבית ומוציא שחרית. רקיע, איהו
יסוד. דביה נהרין שמשא וסהרא, דאיהו עמודא
דאמצעיתא ושכינתא תתא. הדא הוא דכתיב, (בראשית
א) ותן אותם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ.
וצדיק אות, בין נצח והוד. ועדות, בין תפארת ומלכות.
נצח והוד תרין פלגי גופא אינון, כגוונא דתרין תאומים.
ובגין דא אתקריאו שחקים. תרווייהו כחדא ו'ו
אינון, מן ו'שט, מסטרא דשמאלא. ואינון תרין טוחנות,
מסטרא דימינא.

ויקח משה את עצמות יוסף עמו. (שמות יג) עצמות צדיק
יסוד עלמין, דרגא דיוסף הצדיק. ועליהו אתמר,
את קרבני לחמי לאשי. ולית לחם, אלא אורייתא, (משלי
ט) לכו לחמו בלחמי. ואינון: אשכולות הצדיק. וצדיק,
עץ פרי. ובגין דא אתמר, (במדבר יג) וישאהו במוט בשנים.
ואמאי במוט. בגין דלא הוה תמן צדיק.

ובגין דאיהו אתמר ביה, (תהלים נה) לא יתן לעולם מוט
לצדיק, דאיהו עץ, דאתמר ביה, (במדבר יג)
ה'יש ביה עץ אמר. אעקרו עץ דאיהו צדיק, אליו
דאפיקו שום ביש על ארעא, וגרמו, וישאהו במוט
בשנים, ו'ו.

עליהו אתמר, סחטה ענבים. צדיק יסוד, ביה סוד,
עץ אמר. עקרו עץ שהוא צדיק, אלו שהוציאו שם רע על הארץ, וגרמו למה שנאמר וישאהו
במוט בשנים, ו'ו.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למוזדו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למוזדו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הדש"ר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במוזדו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֵנָּא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֹ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֹוּהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֹהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בְּעִיר קְרָאקָא

סְפּוּר בְּהַמְשִׁכִּים

מִשְׁנֵי בְּעַלֵּי תְּשׁוּבָה בְּעִיר

קְרָאקָא

הַסְפּוּר שֶׁקָּרָה בְּזִמְנֵן שֶׁ"מַגְלָה עֲמָקוֹת" כִּהֵן כָּרֵב בְּעִיר קְרָאקָא. וּבִשְׁעֵתוֹ זָעַזַּע אֶת הָעוֹלָם כָּלוֹ, בְּמִיחָד אֶת יְהוּדֵי אֵירוּפָּה.

סְפּוּר מְצִיאוֹתַי שֶׁקָּרָה לִפְנֵי 400 שָׁנָה לַעֲוֹרָר עַל עֲנִין הַפְּשֻׁרוֹת כְּמוֹכָא בְּזֵהָר הַקָּדוֹשׁ הֶרֶבָּה פְּעָמִים, וּכְפִי שְׁעוּרָיו גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהִגָּאֵלָה מִתַּעֲפֹכֶת מִפְּנֵי שִׁלָּא נִזְהָרִים מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת.

בַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת

הֶגְאֹון ר' נֶתָן נָטַע שְׁפִירָא נוֹלֵד בְּשָׁנַת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נֶכֶדוֹ שֶׁל ר' נֶתָן נָטַע שְׁפִירָא הַקּוֹדֵם, שֶׁכֵּהֵן בְּרַבֻּנוֹת בְּעִיר הוֹרוֹדְנָא וְחִבֵּר פְּרוֹשׁ עַל הַסְפָּר "שְׁעָרֵי דוֹרָא", וְגַם פְּרוֹשׁ עַל רִש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אֲמָרֵי שְׁפָר".

בְּשָׁנַת שִׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כְּרַבָּה שֶׁל קְרָאקָא, שֵׁם הַחֲזִיק יְשִׁיבָה גְּדוּלָּה, וְעַל תַּלְמִידָיו הֶרֶבִּים נִמְנָה גַם הֶגְאֹון ר' שִׁבְתִּי כֵּהֵן (ה'ש"ך). בְּנוֹסָף לְגֵאוֹנוֹתוֹ בְּנִגְלָה הָיָה גַם מְפָרֵס בְּתוֹרָה גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבָלָה, וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קָדוֹשׁ וְטָהוֹר.

חֲדוּשָׁיו עַל הַרִי"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשִׁי שֵׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַשָּׁנָה. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֶקֶר בְּגִלָּל סְפָרוֹ "מַגְלָה עֲמָקוֹת",

